

Hồi 9

Tái Đồ Thắng Thua

Phượng Tỷ hỏi:
- Quân gia gia ở nơi nào?

Chính Đức thưa:

- Đại tỷ, vị Quân ở dưới gầm trời...

Phượng tỷ cười hì hì.

Chính Đức hỏi:

- Đại tỷ tại sao lại tức cười?

Phượng Tỷ đáp:

- Quân gia trú ở dưới đáy trời, không lẽ lại ở trên trời rồi sao?

Chính Đức đáp:

- Chỗ này tuy không phải là trên trời nhưng cũng khác xa với bình thường.

Phượng Tỷ ngạc nhiên:

- Ồ!

Chính Đức nói:

- Chỗ đó có một cái Đại Quyền Khẩu, trong Đại Quyền Khẩu có Tiểu Quyền Khẩu. Trong Tiểu Quyền Khẩu có Hoàng Quyền Khẩu, vị Quân ở phía trong của Hoàng Quyền Khẩu này đây.

Phượng Tỷ hỏi:

- Nơi này là nơi nào?

Trên đây là một đoạn đối thoại trong vở kịch "Du long hí phượng" mô tả cảnh Hoàng đế Chính Đức đời Minh lúc sơ ngộ Lý Phượng Tỷ ở Mai Long Trấn.

Bắc Bình cũng gọi là Bắc Kinh là đất phong của Hán Bắc Bình Hầu - Trần Bình.

Minh Thành Tổ Chu Đế sau khi cướp ngôi đã thiên đô về Bắc Bình, đổi Bắc Bình thành Bắc Kinh.

Cái mà Chính Đức Hoàng Đế gọi là Đại Nguyên khẩu chính là Nam Thành, Tiểu Nguyên Khẩu là chỉ Nội Thành còn Hoàng Nguyên khẩu chính là Tử Cấm Thành.

Bắc Kinh là một cố đô văn hóa, dân phong thuần hậu chất phác, tri thư đạt lễ, tuy rằng số lưu manh trộm cướp và những người buôn bán cò con cũng không phải là ít.

Bốn mùa phân định rõ ràng, mùa xuân hoa nở, đến hạ sen tươi, thu sang trắng sáng, đông lại tuyết rơi, phong cảnh tuyệt đẹp khí hậu mê người.

Đồng thời, người giàu thì có nơi tiêu khiển giải trí của nhà giàu, người nghèo thì cũng có nơi tiêu sấu giải khuây của nhà nghèo.

Do vậy rất nhiều người một khi đến Bắc Kinh liền tỏ vẻ yêu thích cái địa phương này, đôi chân như bị dính chặt ở nơi đây không hề muốn “tái hồi quy” trở về cố hương, nơi mình sinh ra.

- o o o -

“Thực, sắc tính dã”.

Khổng Phu Tử đích thực là người cực kỳ thông minh xứng đáng với danh hiệu “Thiên hạ đệ nhất minh sư”.

Người đã phát minh ra câu này mà chẳng ai có thể phủ nhận, vĩnh viễn không hề đổi dời, lưu truyền ngàn năm thiên cổ như một danh ngôn, chân lý bất dịch. Người nếu không ăn cơm thì sẽ bị chết đói.

Nam nhân không gần nữ nhân thì sẽ tuyệt hậu.

Để có thể sống được nhất định phải ăn cơm.

Để có người nối dõi tông đường thì nhất định phải làm chuyện đó.

Nhưng mà lão Khổng Phu Tử trí tuệ thông minh tuyệt thế như vậy vẫn nhất thời quên đi không nghĩ ra được, ngoài hai việc ăn và sắc đã nói ở trên còn có một tính khác nữa đó chính là đồ bác tính hay còn gọi là tính mê cờ bạc.

Đã từng có bao nhiêu người vì cờ bạc mà cửa cái trôi theo sông nước.

Biết bao người đã vì cờ bạc mà trở nên táng gia bại sản.

Từng có biết bao người vì cờ bạc mà chán nản suốt đời không còn thiết sống...

Chỉ cần người đánh bạc thì lúc nào cũng có thể bán đi tất cả, mất vợ mất con. Cái hại của cờ bạc tuy tàn bạo ghê gớm đến mức như vậy nhưng ở bất cứ nơi nào, bất cứ lúc nào cũng đều có người đánh bạc, đêm cũng như ngày không một phút giây nghỉ ngơi hoặc dừng tay đó chính là đồ bác tính.

Có người nói, nơi nào có người ở thì ở đó phải có kỹ nữ.

Nhưng cũng đừng quên một điều, là nơi nào có con người trú ngụ thì ắt sẽ có song bạc ở đó.

Đoán tay chơi tiểu lệnh cũng là cờ bạc, đá gà đua ngựa chọi chim cũng là cờ bạc không hơn không kém, đánh cờ cũng giống y như chơi bạc vậy.

Trong cuộc sống thế nhân không thể rời xa khỏi cờ bạc, bởi vì rất nhiều sự việc đều có liên quan đến cờ bạc.

Sòng bạc lúc nào cũng vô cùng hứng khởi? Điều này chẳng cần phải tranh luận bàn cãi lời thôi.

Sòng bạc tại sao có thể hứng khởi như vậy? Đại khái có hai nguyên nhân.

Thứ nhất đánh bạc ở nhà, cha mẹ chửi mắng, vợ khóc như mưa, rên la suốt ngày rồi thêm cái đám hài tử đánh lộn la hét kêu khóc ầm ĩ, không cách nào tự tình hội thần tập trung chơi bạc, dứt khoát phải đi ra ngoài đánh bạc mới được thanh thần yên lặng.

Thứ nữa các lũ khách thương buồn đi ra khỏi cửa cảm thấy cô đơn buồn chán đều có thể đến bất kỳ đâu để đánh bạc giải sầu.

Nhân đó những người đầu óc thông minh chợt nghĩ cách đi thuê phòng đánh bài chơi bạc. Sòng bạc từ đó mà được khai sinh.

Cách đánh bạc cũng vô cùng đa dạng thiên biến vạn hóa như các loại: áp bào, mặt chược, bài cừ, xóc đĩa, hoa hội, áp đơn song, chơi sắp ngựa, gieo súc sắc hay còn gọi đó là xí ngẫu.

Nhưng mà nói chung đa số người ta thích chơi bài cừ và đồ xí ngẫu, bởi vì hai loại bài này phân định thắng bại nhanh lẹ cực kỳ, kích thích sự hồi hộp.

• o O o •

Phường bạc Cát Tường là sòng bạc quy mô lớn nhất Bắc Kinh.

Nó còn có bốn phân điểm tọa lạc ở bốn hướng đông tây nam bắc của thành.

Trong đại sảnh được thiết kế hào hoa thoáng đãng, những gian phòng nhỏ cũng được thiết kế tinh xảo đẹp đẽ cao nhã vô cùng, trang trí giống hệt nhau.

Chỉ cần bạn muốn đánh bạc, cho dù là bài cửu, mạt chược, áp bảo... đều sẽ có người ngồi bồi tiếp bạn.

Ánh đèn sáng trưng trong phòng bạc Cát Tường, suốt ba trăm sáu mươi lăm ngày trong một năm cơ hồ đều đồng nghet các con bạc từ khắp nơi đổ về, kim ngân châu bảo, ngân phiếu tiền bạc cứ tuôn ra như nước, chảy mãi chảy mãi bất tận từ trong tay của các vị khách chơi bạc mà ra.

Phòng đồ bạc Cát Tường do vậy nên làm ăn phát đạt, điều này minh chứng rằng không có người trong sòng bạc gian lận, họ không những bảo chứng bản thân sòng không chơi gian lận mà còn chứng tỏ không một người khách nào chơi trò gian lận bịp bợm.

Còn nữa, một phần do địa thế nơi sòng bạc tọa lạc, là ở trong con hẻm Nam La Khẩu, đi đến vô cùng tiện lợi. Phía bên trái là một bể tắm, hồ nước trong xanh, tắm thật sạch sẽ đầy đủ tiện nghi. Không những có tắm rửa, kỳ cọ, xoa bóp chân tay, đấm bóp, mà còn có thể hót tóc cạo mặt giặt giũ y phục. Đánh bài mệt có thể qua đây tắm một cái, ngủ một giấc say sưa rồi dậy đánh tiếp vừa thuận tiện lại vừa sáng khoái.

Bên phải là một tiệm ăn tên là Đồng Phúc Cư, các món quay, nướng, tái, chiên, xào đều nức tiếng xa gần nếu có đói bụng qua đây uống vài ly, ăn một bữa no rồi vào chơi tiếp, bảo đảm càng thấy hứng khởi hơn.

Phòng bạc Cát Tường hôm nay có vẻ náo nhiệt đặc biệt, trong ngoài đều đồng nghet như biển, chen chân không lọt, nhưng trái lại người đến chơi bạc tuyệt nhiên không hề đông đảo.

Thật là một sự quái lạ vô cùng! Đã không đến chơi sòng bạc vậy thì họ đến sòng bạc làm cái gì?

Họ đến để xem chơi bạc, mê đánh bạc mà lại không chơi, chỉ đến xem người khác đánh thì làm thế nào mà đã con ghiền được?

Điều này qua thật là chuyện không thể hiểu được.

Kỳ thực điều này cũng vô cùng dễ hiểu, bởi vì, đây là một trận đấu vô cùng phi thường có thể nói là một cuộc độ sức vô tiền khoáng hậu có một không hai suốt trong một trăm năm nay.

Điểm đặc sắc không nằm ở chỗ tiền đặt ít hay nhiều mà là cuộc so tài về “đố kỹ”, ra sức trổ hết tài nghệ của mình.

Nơi thành Bắc Kinh long tàng hồ ngọa này không ít những cao thủ của làng cờ bạc, hôm nay so tài công khai tại sông bạc Cát Tường rồi cuộc là nhân vật thế nào mà có thể làm kinh động khắp lục châu cứu thành, khiến cho hàng vạn con mắt đổ dồn vào đây.

Một người là sư phụ của chủ sông Cát Tường, Vạn Lý Phiêu Phong Hứa Yến Sơn, nguyên là Đổ Vương Ngũ Tinh phương Bắc có ngoại hiệu là Mãn Thiên Quá Hải Giá Mãnh Phủ.

Giá Mãnh Phủ, Giá lão gia niên kỷ đã xấp xỉ bát tuần. Người đã rửa tay quy ẩn tuyền lâm gần mấy chục năm nay, giờ được ái đồ Hứa Yến Sơn không quản ngại đường xa đến tận Hắc Long Giang thỉnh về trợ thủ.

Người kia thực là một đại hài tử vừa mới nổi danh, bất quá chỉ đến Bắc Kinh cách đây vài tháng, nhưng lại sớm nổi danh trong giới đố bác.

Do vậy mọi người tặng cho hẩn biệt hiệu là Kim Tý Nhân, người này chính là Đặng Tiểu Nhân.

Trong sông bạc người thua luôn chiếm đa số, dĩ nhiên cũng không thể nói rằng không có người thắng.

Chỉ lạ một điều là Đặng Tiểu Nhân là người thắng khác thường không hề giống mọi người.

Chàng biết chơi tất cả các loại bài, đã chơi loại nào là thắng loại đó, bất cứ loại bài nào vào trong tay chàng đều tựa như có linh tính vậy, cần con bài nào là có ngay con bài đó giống như những con bài được chàng nuôi dưỡng lâu năm.

Có người nghi chàng là Đại Lão Thiên (Trùm cờ bạc).

Nhưng Đại Lão Thiên chân chính bất giác chỉ giỏi tuyệt về một món mà thôi, còn tinh thông tất cả thập bát ban như chàng, có thể nói là thiên hạ tuyệt nhiên không có người thứ hai.

Lại nữa, Đại Lão Thiên tuyệt đối không hề khoe khoang tự cao như thế, và cũng chẳng thể gây ra được sự chú ý cho mọi người như vậy.

Một Đại Lão Thiên cao minh luôn luôn thua nhiều thắng ít, thua nhỏ, thắng to như vậy mới không thể gây ra sự chú ý cho mọi người.

Nhưng mà Đặng Tiểu Nhân, đánh lớn hay nhỏ đều ăn, chỉ thắng chứ không thua.

Đối với một Đại Lão Thiên, đây là một điều tối kỵ, nhưng làm cách nào chàng vẫn cứ thắng liền hồi có lẽ là do Thần tài đặc biệt chiếu cố đến chàng.

Vạn Lý Phiêu Phong Hứa Yến Sơn chủ nhân sông bạc Cát Tường cũng là một nhân vật phong vân từng làm mưa làm gió trong làng đồ bác, có không ít thủ hạ dưới trướng. Trong tay cũng có một số sở đắc về “đồ kỹ” bản thân cũng từng mấy lần đích thân ra tay với Đặng Tiểu Nhân, nhưng đều bị thất bại dưới tay chàng trai trẻ này, có lúc còn bị thua toi tả không còn mảnh giáp che thân.

Sông bạc Cát Tường ngày càng ít lời, Hứa Yến Sơn chẳng hề cảm thấy thích thú chút nào, khuôn mặt lão luôn cau có bực tức, trong lòng ngán ngẩm đối thủ cứng đầu cứng cổ này.

Cho nên chẳng quản ngại đường xa vạn dặm đi mời cho bằng được lão nhân gia, sự phụ của mình là Mãn Thiên Quá Hải Giá Mãnh Phủ hạ cố đến thành Bắc Kinh trợ giúp mình đánh bại tiểu tử cuồng ngạo này.

Đèn trong đại sảnh vẫn sáng, ánh sáng chiếu ra giống như ban ngày.

Một lão nhân râu tóc bạc phơ, đôi bạch mi gần như phủ xuống mắt, sắc diện hồng hào, tinh thần tráng kiện, đôi mắt sáng quắc như điện, mỉm cười vỗ về ngồi ngay ngắn bất động miệng nói:

- Mời ngồi.

Đặng Tiểu Nhân gật đầu đáp:

- Đa tạ.

Đặng Tiểu Nhân vén áo ngồi xuống, mới phát hiện ra ngồi đối diện với mình là một nam nhân trung niên mình mặc áo dài gấm, khí độ cao nhã hào hoa, mặt vuông tai to tuổi trạc tứ tuần.

Những người trong sông đều có thái độ cực kỳ tôn kính với người này, như vậy có thể suy ra rằng người này nhất định có một lai lịch phi thường.

Đặng Tiểu Nhân nghĩ thầm trong bụng:

- Rõ ràng là Giá lão đấu với mình, so tài với nhau, mà không biết nhân vật tai to mặt lớn này ngồi chen vào đây làm gì?

Chợt nghe Giá lão gia cười lớn nói:

- Các hạ đây phải chẳng chính là Kim Tử Nhân Đặng huynh đệ?

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười đáp:

- Không dám, đó chẳng qua chỉ là mọi người quá khen đấy thôi. Tại hạ Đặng Tiểu Nhân thỉnh vấn lão gia nên xưng hô thế nào cho tiện?

Giá lão gia tiếp lời:

- Lão hủ Giá Mãnh Phủ người ta thường gọi là Mãn Thiên Quá Hải.

Đặng Tiểu Nhân cười nhạt hai tay chấp lại nói:

- Ngưỡng vọng tôn giá đã lâu nay mới được gặp.

Giá lão gia tiếp tục hỏi:

- Nghe nói các hạ có “đồ kỹ” áp chế kinh thành, thủ phong rất thuận lợi phải không?

Đặng Tiểu Nhân chỉnh sắc mặt đáp:

- Đó là Thần tài chiếu cố tiểu sinh mà thôi.

Giá lão gia cười ha hả đáp lời:

- Thần tài chẳng bao giờ vĩnh viễn chiếu cố một người đánh bạc cả.

Mãn Thiên Quá Hải Giá Mãnh Phủ tuy mới gặp người này lần đầu nhưng trong lòng lão cảm thấy mến thích con người trẻ tuổi này, cho nên dùng lời ám thị bảo ngầm chàng thấy khó thì rút lui đi. Không ngờ Đặng Tiểu Nhân không hề lãnh hội tình ý này của lão vẫn cứ cười theo:

- Vận may của tiểu sinh đây lúc nào cũng đỏ, hễ đánh là phải thắng.

Đây quả thật tương đương với việc khiêu chiến với Đồ Vương Mãn Thiên Quá Hải Giá lão tiền bối trước đám đông.

Giá lão gia chớp mắt một cái, nụ cười tắt ngấm trên môi trầm giọng bảo:

- À, đã như thế thì các hạ muốn chơi cùng lão hủ chứ gì?

Đặng Tiểu Nhân cười ha hả:

- Lão gia ơn, tại hạ đã cung kính đợi chờ bao lâu nay.

Giá lão gia đỏ mặt tức giận hỏi tiếp:

- Được lắm chơi bài gì?

Đặng Tiểu Nhân đáp lời:

- Tùy lão gia chọn lựa.

Người trung niên mặc áo gấm ngồi đối diện với Đặng Tiểu Nhân không ngớt đưa mắt dò xét nhìn chàng chăm chăm, trong lòng thầm nhủ:

- Gã trẻ tuổi háo cuồng, nhưng mà cuồng đến độ khiến cho người ta thích thú, ta cần phải xem hắn có tuyệt kỹ kinh người như thế nào?

Giá lão gia thoáng chút suy nghĩ rồi từ tốn nói:

- Cái gì nhanh thì chúng ta chơi loại đó là tốt nhất.

Đặng Tiểu Nhân gật đầu đáp:

- Được.

Giá lão gia gọi lớn:

- Mang chén lớn và súc sắc lại đây cho ta.

Chủ sòng Cát Tường Hứa Yên Sơn ngoài mặt mỉm cười trong lòng sung sướng, bởi vì gieo súc sắc là tuyệt kỹ thành danh trong làng cờ bạc của sư phụ lão là Mãn Thiên Quá Hải Giá lão tiền bối.

Phút chốc, một chiếc bát sứ lớn màu trắng đã được đặt ở trên bàn, phía trong có để ba hạt súc sắc được điêu khắc chế tác vô cùng tinh xảo.

Giá lão gia vươn tay chộp lấy con súc sắc nhẹ nhẹ dùng tay ước định phân lượng, rồi thuận đà ném vào trong bát, tiếp đó đẩy cả bát lẫn hạt súc sắc về phía trước mặt Đặng Tiểu Nhân, đoạn cười nói với chàng:

- Các hạ kiểm tra một chút xem thử có gì phải giả dối không?

Đặng Tiểu Nhân cũng làm y như vậy, tay cầm súc sắc lên xem thử rồi đẩy cái bát về phía lão nhân cười nói:

- Được lắm!

Khuôn mặt của Giá lão đột nhiên lóe lên một tia nhìn kỳ dị tuy chỉ chợt thoáng qua nhưng không thoát khỏi cặp mắt của Đặng Tiểu Nhân. Chàng mỉm cười cố ý giả vờ như không biết.

Người trung niên mặc áo gấm ngồi đối diện với Đặng Tiểu Nhân đôi mắt không chớp cứ dán chặt vào ba hạt súc sắc, đồng thời cũng đồng tai chú ý lắng nghe thanh âm của hạt súc sắc rơi vào trong bát, khoe miệng mấp máy như muốn nói điều gì nhưng không thốt ra lời.

Động tác nhỏ nhẹ này, đôi mắt Đặng Tiểu Nhân cũng chẳng bỏ sót một chi tiết nhỏ nào.

Giá lão gia nghiêm sắc mặt nói:

- Chúng ta chơi thế nào?

Đặng Tiểu Nhân cười rộ:

- Trưởng ấu phải có thứ tự, lão gia quyết định...

Giá lão gia gật đầu nói:

- Ta và người chơi bạc chẳng hề phân ra nhà cái và tay, con người đổ trước vô luận là đổ được điểm lớn ra sao bên kia cũng có quyền đuổi theo, nếu như hai bên đổ đồng điểm kể như hòa, lại đổ tiếp để phân thắng thua.

Đặng Tiểu Nhân lắc đầu lia lịa nói:

- Không được nếu ta và lão cứ đổ đồng điểm như vậy thế thì phải đổ suốt à? Lẽ nào đổ mãi như thế cho đến tối mai lúc trăng lên cũng chưa phân thắng thua?

Giá lão gia nghĩ vậy cũng phải vội vàng hỏi chàng:

- Ý của người là...

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười:

- Một lần định thắng thua người đổ trước nếu như đổ được cao điểm nhất thì đối phương liền phải nhận thua.

Điểm lớn nhất đương nhiên là ba mặt sáu điểm vị chi tất cả là mười tám điểm, cũng được gọi là Tổ Tông Bạo Tử không ai có thể tranh được điểm lớn hơn.

Giá lão gia hấp tấp nói:

- Vậy thì... ai đổ trước?

Đặng Tiểu Nhân cười nói:

- Giá lão gia, ý người sao?

Giá lão gia cười ha hả:

- Được, mời đặt tiền ra.

Đặng Tiểu Nhân nhẹ nhàng rút tờ ngân phiếu năm vạn lượng ra cười nói:

- Năm vạn lượng!

Giá lão gia mắt bỗng sáng lên cao giọng nói:

- Buông tay!

Nói chưa dứt lời hữu thủ lạnh lẽo vươn ra chụp lấy con súc sắc, tay ném nhẹ ra, cổ tay xoay ngang ba con súc sắc đã quay tròn một chập trong bát.

Phía trong đại sảnh im lặng như tờ không khí dường như lắng đọng, đông cứng thành băng, đôi mắt của đám người đứng xem xung quanh như muốn lọt ra ngoài, dán chặt trong bát, huyết mạch căng ra như muốn vỡ tung, trái tim trong lồng ngực tựa hồ muốn nhảy ra ngoài.

Đột nhiên...

Tiếng vỗ tay vang lên như tiếng sấm dậy hồi lâu chưa dứt. Những con súc sắc trong bát, con nào cũng đều là sáu điểm, nước bài Tổ Tông Bạo Tử vô cùng khó thấy có được cuối cùng cũng phải xuất hiện.

Đặng Tiểu Nhân làm sao có thể đuổi theo được, chàng đã bị thua.

Giá lão gia đặc ý vô cùng cười ha hả rồi lớn tiếng nói:

- Chẳng ngờ rằng tối nay thần tài lại chiều cố đến thăm viếng ta.

Đặng Tiểu Nhân biết lão ta đang dùng lời nói khích để châm chọc chàng, chỉ cười thầm không nói, ngoài mặt vẫn bình thường đưa tay bắt lấy những con súc sắc.

Một thoáng lặng im nguyên trong đại sảnh không có lấy một thanh âm nào cả. Ngay cả tiếng kim khâu nhỏ rơi trên bàn cũng nghe thấy cực kỳ rõ ràng.

Đôi mắt của người xem chung quanh càng mở to hơn, như muốn xem cho rõ cao thủ trẻ tuổi mà họ đồn là có cánh tay vàng này thi triển tuyệt kỹ.

Đặng Tiểu Nhân cười nói:

- Xin mời đặt tiền.

Giá lão gia lại cho thêm năm vạn lượng vào nhìn Đặng Tiểu Nhân bảo:

Ta cũng bỏ thêm năm vạn lượng tổng cộng là mười vạn lượng để thử vận may xem sao.

Đặng Tiểu Nhân giơ tay gieo súc sắc xuống thoáng chốc chúng đã dừng lại, tất cả chỉ có ba điểm.

Chỉ thấy đám đông thất vọng "ồ" lên một tiếng tiếc rẻ.

Giá lão gia lại đổ lên Tổ Tông Bạo Tử, vẫn thắng tiếp.

Giá lão gia lòng vui như mở hội lại tiếp tục bảo lớn:

- Không ngờ lão đầu tử ta hôm nay cũng có vận đồ đấy chứ.

Giá lão gia ngửa mồm ngửa miệng lại nói chọc tức Đặng Tiểu Nhân một lần nữa, rồi giơ tay cầm lấy ba hột súc sắc hỏi chàng:

- Đặt bao nhiêu?

Đặng Tiểu Nhân đã thua mười lăm vạn muốn một ván là thu hồi cả vốn lẫn lời bèn đếm xấp ngân phiếu rồi trả lời:

- Ba mươi ngàn lượng.

Tiểu tử này thật là tham lam vừa muốn lấy lại vốn lại còn kiếm thêm lời nữa.

Giá lão gia lại thắng không để cho Đặng Tiểu Nhân có cơ hội đuổi theo, không phải nói, đương nhiên cũng là Tổ Tông Bạo Tử.

Thời gian khoảng cạn một chén trà.

Đã năm lần gieo súc sắc, Giá lão gia gieo năm lần, năm lần đều là Tổ Tông Bạo Tử.

Qua năm lần gieo hột súc sắc Đặng Tiểu Nhân chỉ gieo được một lần ba điểm, một lần năm điểm, đã thua qua ba trăm sáu mươi vạn lượng bạc.

Hiện giờ là ván thứ sáu cũng là ván cuối cùng. Lần này Đặng Tiểu Nhân được gieo hột trước, tay phải chàng nắm chặt hột súc sắc trong lòng thầm cười. Giá lão gia nhỏ nhẹ nói:

- Ván cuối cùng xin mời đặt xuống.

Tiền ở trên bàn Giá lão gia chẳng hề đụng đến.

Đặng Tiểu Nhân thua bao nhiêu lão cũng để lên bấy nhiêu. Như vậy số tiền ở trên mặt bàn phải là bảy trăm hai mươi vạn lượng.

Giá lão gia chớp mắt một cái cười ha hả:

- Xem ra lão thần tài rõ ràng là chiếu cố, ta đặt thêm một ít cho đủ số, một ngàn lượng được chứ?

Đặng Tiểu Nhân đáp chẳng hề mấy may suy nghĩ:

- Được!

Đám đông vây xung quanh đưa mắt nhìn nhau ngờ vực không dám tin rằng đó là sự thật.

Ngoại trừ thiên tử, còn các vị danh quan hiển quý, công tử hào hoa sang trọng cho đến các tay phú thương giàu có tiêu tiền như nước cũng không dám chơi những ván bài lớn lao như vậy. Quả thật người như tiểu tử này thế gian hiếm thấy.

Người trung niên mặc áo bào gấm ngồi đối diện với Đặng Tiểu Nhân, đưa mắt nhìn chàng tựa như muốn bảo chàng ngừng lại đừng chơi nữa nhưng cuối cùng đã cố gắng nín nhịn không thốt ra lời.

Đặng Tiểu Nhân cảm kích nhìn người đối diện mỉm cười tiếp đó chàng giơ tay phải ra, cổ tay kêu nhẹ một tiếng, ba hột súc sắc đã quay tròn trong bát.

Trong đại sảnh một không khí lặng im ngọt ngào bao trùm chỉ nghe thấy tiếng súc sắc quay tít trong chiếc bát sứ leng keng.

Đặng Tiểu Nhân tuy gieo ba hạt súc sắc xuống bát cùng một lúc, ba hột nhất tề xoay tít quay tròn như nhau, nhưng có một hột lại dừng lại rất nhanh lộ ra mặt một điểm.

Tiếp đó lại có một hột dừng lại cũng lộ ra chấm son đỏ chói, rốt cuộc hai con súc sắc đều là một điểm duy nhất. Chỉ có con súc sắc vẫn không ngừng quay tròn xung quanh hai hột kia càng lúc càng nhanh.

Những nét nhăn trên mặt Giá lão gia bỗng nhiên giãn ra, trong lòng ông tràn ngập niềm vui.

Những người đứng xem xung quanh không ngớt thở dài tỏ vẻ thất vọng, tiếng thì thầm bàn tán bắt đầu vang lên bên tai Đặng Tiểu Nhân.

Người trung niên mặc áo gấm cũng lắc đầu liên tục rồi thở dài một tiếng dường như muốn đứng dậy bước ra ngoài.

Lão chủ sòng Cát Tường là Hứa Yến Sơn cười một cách cực kỳ khoái trá, bởi vì đã có hai hột một điểm thì dù cho cái hột đang xoay tròn kia có là bao nhiêu điểm chẳng nữa thì Đặng Tiểu Nhân cũng nắm chắc phần thua.

Sòng bạc Cát Tường có những căn phòng nhỏ bài trí xảo diệu nhưng Hứa Yến Sơn cứ khẳng khái bố trí canh bạc có một không hai này tại đại sảnh để cho mọi người cùng xem thấy, trước mắt đám đông để sự phục hồi danh dự cho mình đồng thời cũng làm tiêu tan uy phong mà Đặng Tiểu Nhân đã tạo được từ bấy lâu nay.

Thắng lợi nay đã thấy trước mắt, mộng tưởng đã thành sự thật làm sao có thể không khiến lão vui mừng cười sung sướng, vì đã trả được món nợ bấy lâu nay canh cánh trong lòng.

Thình lình, một tiếng la kinh ngạc vang lên.

Liên đó, một sự yên lặng kỳ lạ bao phủ khắp nơi. Trong đại sảnh rộng lớn tuyệt nhiên không có lấy một tiếng động.

Xác diện của Giá lão gia biến đổi, khuôn mặt trở nên trắng bệch, trên trán lấm tấm những giọt mồ hôi.

Nét mặt Đặng Tiểu Nhân vẫn an nhiên tự tại, chỉ có tiếng cười của chàng mỗi lúc một lớn hơn.

Lúc này, hột súc sắc đang quay tròn đột nhiên dừng lại lộ ra mặt sáu điểm, nhưng kỳ lạ thay, trong khoảnh khắc trước khi dừng lại đã chạm nhẹ vào một hột súc sắc.

Hột súc sắc vừa bị chạm đến liền xoay nhẹ một cái, mặt một điểm lúc nãy đã biến thành sáu điểm, đồng thời khi nó xoay để chuyển mặt thì nó cũng chạm nhẹ vào hột bên cạnh.

Hột súc sắc kia bị chạm cũng vội vàng trở mặt, điểm một còn lại cuối cùng cũng biến thành điểm sáu.

Thì ra Đặng Tiểu Nhân rốt cuộc cũng gieo được Tổ Tông Bạo Tử ba con súc sắc đều là sáu điểm, tựa như một phép thần đã xảy ra.

Đột nhiên...

Tiếng hoan hô vang lên như sấm, nguyên gian đại sảnh rộng lớn suýt chút nữa bị tiếng vang làm cho vỡ bung ra.

Giá lão gia khuôn mặt xám như xác chết, hữu thủ lạnh lẽo vươn ra nhanh như điện xẹt chộp vào trong chiếc bát lớn để ở trên bàn.

Lão tuy nhanh nhưng Đặng Tiểu Nhân còn nhanh hơn lão một bậc, nháy mắt ba con súc sắc trong chén đã nằm gọn trong tay chàng, rồi từ từ được bỏ vào trong túi áo.

Giá lão gia thở dài buồn bã, chậm rãi cúi đầu xuống. Người trung niên mặc áo bào gấm tựa hồ đã hiểu ra việc gì đang xảy ra, nhưng chỉ mỉm cười không hề nói xen vào.

Đặng Tiểu Nhân nhè nhẹ chấp hai tay mỉm cười nói:

- Xin chúc mừng lão gia đã thắng cuộc. Lão nhân gia đã gieo được năm lần Tổ Tông Bạo Tử. Văn bối chẳng qua chỉ là may mắn "mèo mù gặp được chuột chết", chỉ thắng được có một lần mà thôi.

Giá lão gia nhếch môi gượng cười, tiếng cười vô cùng thê lương, rồi thở dài một tiếng cất giọng bi thảm nói:

- Các hạ an ủi ta hay cố ý làm tổn thương ta.

Đặng Tiểu Nhân thành thật đáp:

- Văn bối đầu dăm.

Giá lão gia cất tiếng nói tiếp, giọng đượm vẻ buồn bã than thở:

- Ôi! Cổ nhân thường nói "Sóng nước Trường Giang lớp sau che mờ lớp trước", ta quả thật đã hết thời rồi. Tiểu huynh đệ chẳng những có cách chơi vô cùng cao minh, hiểm thấy trên thế gian mà còn thông minh tuyệt đỉnh, trí tuệ như biển rộng bao la, không thể nào đoán trước được, cho dù lão đây là dạng hồ ly sắp thành tinh cũng chẳng hề biết được rằng đã bị lọt vào tròng của ngươi.

Người trung niên mặc áo bào nhìn hai kẻ một già một trẻ này, nét mặt cực kỳ nghi hoặc, dường như nghe mà chẳng hiểu họ đang nói với nhau cái gì.

Đặng Tiểu Nhân lặng lẽ lấy tay chia đồng ngân phiếu ra làm ba phần, cầm năm trăm vạn lượng ra hoàn trả lại cho Giá lão gia, còn bản thân cầm lấy năm mươi vạn lượng bỏ vào trong người rồi chỉ vào đồng ngân phiếu còn lại là bốn trăm năm mươi vạn lượng nói với Hứa Yến Sơn chủ sông bạc Cát Tường:

- Hứa lão bản, số tiền này có một phần là của sông bạc Cát Tường. Bất quá chỉ là đôi tay mà thôi, nếu như ngài không cần đến thì xin hãy lấy danh nghĩa của sông bạc Cát Tường quyên góp để làm việc từ thiện.

Đám đông đứng trong đại sảnh, ánh mắt đột ngột lóe lên một tia nhìn vô cùng lạ thường, mắt nhìn đăm đăm không chớp vào chàng trai trẻ tuổi đang ngồi trước mặt họ, tự nhiên trong lòng sinh ra một tình cảm quý mến, vô cùng trân trọng.

Đặng Tiểu Nhân hướng về phía Hứa Yến Sơn vòng tay thi lễ một cái, rồi điềm nhiên nói:

- Tại hạ tuyệt đối không phải đến đây để phá rối chuyện làm ăn của sông bạc Cát Tường, sự thực là tại hạ có một ẩn tình, chuyện này về sau tại hạ sẽ đến tạ lỗi cùng Hứa lão bản, hơn nữa tại hạ không cốt chơi bạc để lấy tiền mà chơi để chơi vậy thôi.

oOo

Ánh nền lung linh tỏa sáng.

Tiếng trống điểm canh vang lên từng hồi.

Hương rượu tỏa ra thơm nồng, thức ăn vô cùng ngon miệng.

Ông chủ quầy chủ quán ăn Đồng Phúc cư biết sòng bạc Cát Tường có quý khách hạ cố nên trở hết tài nghệ nấu nướng tuyệt luân của mình ra sức đích thân làm những món ăn.

Trong gian phòng nhỏ chỉ có bốn người, Già lão gia, Hứa Yến Sơn, Đặng Tiểu Nhân và vị trung niên mặc áo bào gấm. Rượu đã được ba tuần.

Nhắm nháp qua năm vị.

Đặng Tiểu Nhân nâng chén rượu hướng về phía người trung niên áo bào gấm nọ kính tữ, hai người cùng nâng chén. Đặng Tiểu Nhân chợt hỏi:

- Vị này là...

Vị trung niên trừng mắt nhìn Hứa Yến Sơn một cái, làm lão này sợ mất vía, lời nói đang sắp sửa thoát ra lập tức dừng lại, ngậm chặt miệng, không dám nói nữa:

Vị trung niên mặc áo bào gấm cười ha hả nói:

Tại hạ họ Cung, nếu tiểu huynh đệ không chê cười thì cứ gọi ta một tiếng Cung đại ca là được rồi.

Hứa Yến Sơn tỏ vẻ kinh ngạc, đôi mắt ánh lên tia nhìn dị dạng rồi cứ cúi đầu uống rượu không thôi.

Đặng Tiểu Nhân hai tay vội vàng nâng chén đứng dậy nói:

- Tiểu đệ mượn hoa hiến Phật cung kính mời người một chén nữa.

Vị Cung tiên sinh này cứ ngồi yên tại vị, ngửa mặt uống chén rượu giờ tay ra nói:

- Mời ngồi.

Một thoáng im lặng trôi qua.

Sắc mặt của vị Cung tiên sinh trở nên lạnh lùng, trợn mắt nhìn Hứa Yến Sơn giọng nói tựa như băng giá:

- Hứa Yến Sơn sòng bạc Cát Tường trước nay chưa hề gian lận, không ngờ rằng hôm nay các người lại tự đập vỡ bằng hiệu của mình. Thế nào, chẳng lẽ các người không muốn sống ở thành Bắc Kinh này nữa sao?

Giọng nói của Cung tiên sinh tuy không nạt nộ, nhưng lại cực kỳ có uy lực, khẩu khí lớn lối tựa như thành Bắc Kinh này là nhà của lão ta vậy.

Nói ra thì thật là kỳ quái.

Giả lão gia và Hứa Yến Sơn không những không dám giận dữ mà còn không dám tỏ mạnh ra hơi mặc nhiên lặng im không nói, đầu từ từ cúi thấp xuống.

Đặng Tiểu Nhân trong lòng cảm thấy áy náy không yên, vội vàng nói:

- Cung đại ca, kỳ thực Giả lão gia đây không có ý muốn chơi gian lận.

Cung tiên sinh ngạc nhiên, ngơ ngác tỏ vẻ không hiểu.

- Giả lão gia muốn dùng ba con súc sắc để thử nhãn lực của tiểu đệ, lão hoàn toàn không ngờ rằng tiểu đệ lúc đầu cũng nghĩ ba hột súc sắc kia hoàn toàn không có điều gì giả mạo, trước mặt mọi người lão cũng chẳng hề dám nói trong ba hột súc sắc có chứa thủy ngân...

Cung tiên sinh không dám tin đó là sự thật, liền hỏi lại:

- Làm sao? Người đã biết từ trước là ba hột súc sắc này có chứa thủy ngân.

Đặng Tiểu Nhân gật đầu đáp:

- Không sai, lúc đó tiểu đệ không những chẳng nói phá đám mà trái lại tìm cách tương kế tựu kế, gậy ông đập xuống lưng ông.

Giả lão gia chép miệng than dài, giọng trầm xuống hẳn:

- Ôi, không ngờ rằng người đi săn nhận lại bị nhận mồi cho mù cả mắt, ban đầu lão hủ từng ám thị cho người biết khó mà lui gót nào ngờ người cứ cố ý làm như không biết. Thế là ta cầm súc sắc thử xem nhãn lực của người, nếu như người nhìn không ra những vật này đã bị làm mồi, ta sẽ cho người biết thế nào là hạt súc sắc có chứa thủy ngân, thừa cơ làm nhục người một trận để cho người rút lui. Bởi vì ta mới gặp người, tự nhiên trong bụng ta đã sinh lòng cảm mến. Nào có ngờ...

Đặng Tiểu Nhân cười nói:

- Lão gia à, người cứ tự tin tại hạ chẳng thể nhận nhưng hột súc sắc này đã bị làm lại rồi sao?

Giả lão tử nghiêm sắc mặt đáp:

- Khắp trong thiên hạ không người nào có thể nhìn ra những hột súc sắc này có sự giả trá, bởi nó do một người thợ khéo léo tên Lý Tam Nhi chế thành, tặng cho ta làm lễ chúc thọ. Ta tin chắc rằng, Cung tiên sinh đây cũng chưa chắc nhìn ra trong nó có chứa thủy ngân, chỉ bất qua sau khi sự việc xảy ra mới đoán được mà thôi.

Cung tiên sinh bồng đảo mặt rồi cười nói:

- Đúng vậy, tiểu huynh đệ, ngươi làm sao nhận ra được?

Đặng Tiểu Nhân cười đáp:

- Lúc đầu tiểu đệ cũng không nhận ra, nhưng mà lúc đệ cầm trên tay ước lượng xem thử thì có cảm giác rằng những hột súc sắc này có điều kỳ lạ bởi vì nó có trọng lượng đặc biệt một chút, nặng hơn trọng lượng ngà voi bình thường phải có, khi đệ thử ném nó vào bát mới phát hiện ba hột súc sắc này trong khoảnh khắc rất ngắn lúc nó rời tay rơi vào trong bát thì góc độ nghiêng và độ nhanh chậm khi rơi xuống hoàn toàn không giống nhau. Lúc đó tiểu đệ mới xác định rằng ba hạt súc sắc này không những có chứa thủy ngân, mà số lượng thủy ngân lẫn vị trí của nó trong mỗi hột súc sắc cũng có điểm khác biệt.

Cung tiên sinh hỏi tiếp:

- Cho nên ngươi mới nói lấy sáu ván để phân thắng bại.

Đặng Tiểu Nhân gật đầu đáp:

- Đúng vậy!

Giá lão gia tiếp lời:

- Nói như vậy ngươi nhường cho lão đồ trước hoàn toàn không phải vì “trọng lão kính già” mà còn có mục đích khác phải không?

Đặng Tiểu Nhân đỏ mặt gật đầu xác nhận:

- Phải

Giá lão gia cười ha hả:

- Ta hiểu rồi, thứ nhất ngươi muốn biết qua thủ pháp đổ súc sắc của ta để hiểu rõ thêm tính năng của từng hột, thứ nữa ngươi cũng đã nắm rõ tiền đặt của ta không bao giờ rút lại mà chỉ có thể đặt thêm nữa thôi, cho nên để cho lão phu đồ trước, ngươi sẽ nắm được cơ hội sau cùng, tuy chỉ thắng được một ván, nhưng đó mới là thắng lợi thực chất.

Đặng Tiểu Nhân gật đầu mỉm cười, lấy ra ba hột súc sắc để trên bàn, chỉ vào hột thứ nhất nói:

- Hột súc sắc này có chứa nhiều thủy ngân nhất, vị trí của nó là ở góc của mặt bốn, năm, sáu điểm. Do đó mà lực xoay tròn không cân đối lắm, khối lượng cũng nặng nhất, cho nên sẽ dừng lại trước trên đó là điểm thứ nhất.

Đặng Tiểu Nhân lại chỉ vào hột súc sắc thứ hai, nói tiếp:

- Con súc sắc này chứa lượng thủy ngân ở chính giữa hột nhưng hơi xích lên nửa phía trên, cho nên lực xoay tròn của nó cân bằng hơn con súc sắc kia, khối lượng cũng nhẹ hơn đôi chút cho nên nó dừng lại sau con súc sắc kia.

Đặng Tiểu Nhân lại lấy tay chỉ vào hột thứ ba.

- Con súc sắc này chứa lượng thủy ngân ít nhất, hơn nữa thủy ngân lại nằm ngay trung tâm của nó, do thế mà lực quay vô cùng cân bằng lại thêm thủy ngân quay tròn hỗ trợ lực xoay của nó, do vậy mà nó mới ngừng lại sau cùng để lộ ra mặt sáu điểm.

Đặng Tiểu Nhân ngửa cổ nốc cạn chén rượu rồi hào hứng nói tiếp:

- Còn cách làm sao để không chế những con súc sắc này thì phải dựa vào kinh nghiệm, kỹ xảo và cả linh cảm nữa, chỉ có thể lãnh hội ý chứ không thể nói ra bằng lời được.

Giá lão gia cất giọng khen ngợi:

- Giá Mãnh Phủ ta đây đã từng tung hoành ngang dọc khắp chốn cờ bạc mấy chục năm qua, đã gặp rất nhiều cao thủ, nhưng chưa từng thấy một người nào có trí tuệ rộng lớn như các hạ, chỉ trong một thời gian rất ngắn, người chẳng những có thể quan sát thấu triệt từng ly từng tí, mà còn sử dụng linh hoạt. Thật là kỳ tài trong thiên hạ, cỏi thế thật là hiếm thấy. Lão hủ tuy thua nhưng trong lòng phục người vô cùng.

Chủ sòng Cát Tường Hứa Yên Sơn vỗ vai Đặng Tiểu Nhân hỏi:

- Cái đầu của người từ xó nào ra mà thật là đáng sợ như vậy?

Cung tiền sinh cười nhỏ:

- Ta tuy không dám hồ đồ nói rằng tiểu huynh đệ là "mèo mù vớ phải cá rán", nhưng trong chuyện này cũng có ít nhiều may mắn mà thôi.

Đặng Tiểu Nhân cũng cười nói:

- Cung đại ca, có cần xem tiểu đệ đồ để coi thử?

Cung tiền sinh cũng chẳng hề chịu kém, hỏi lại Đặng Tiểu Nhân:

- Cách đồ như thế nào?

Đặng Tiểu Nhân nhìn về phía Hứa Yên Sơn nói:

- Xin phiền ngài lấy giúp ta một cái bát và mấy con súc sắc.

Cung tiền sinh móc từ trong người ra sáu hột súc sắc, tinh quang lấp lánh, cực kỳ tinh xảo đẹp mắt, cười rồi bảo:

- Dùng những con súc sắc này, ai dám bảo là đồ giả mạo lừa bịp?

Nguyên là sáu hột súc sắc này được làm bằng kim cương, đừng nói là thủy ngân ở trong, ngay cả một hạt bụi nhỏ bé vô cùng cũng có thể xem thấy rõ ràng, đương nhiên chẳng ai có thể làm trò ma mãnh trên đó.

Đặng Tiểu Nhân tiếp lấy những hột súc sắc bằng kim cương, xem xét kỹ lưỡng một hồi, rồi lấy tay ước lượng coi thử, cười nói:

- Cung đại ca, người có tin rằng tiểu đệ có thể lắc một lần ra được sáu mặt, mỗi mặt sáu điểm không?

Giá lão gia càng mở to đôi mắt kinh ngạc nhìn trân trân vào người thanh niên trẻ tuổi này, đồng thời không dám tin vào đôi tai của mình.

Cung tiền sinh mỉm cười lắc đầu:

- Ta không tin.

Đặng Tiểu Nhân điềm nhiên cười nói:

- Nếu như tiểu đệ thua, ngày mai sẽ đến Lộc Minh Xuân áp tử lâu bày tiệc rượu mời khách, còn như đại ca thua thì...

Cung tiền sinh cười ha hả nói:

- Nếu như ta thua, ngày mai đến Lộc Minh Xuân áp tử lâu tiểu đệ cứ dán chặt miệng ta lại cũng không cho ta uống cũng được.

Ba người ngồi đó bị ông ta chọc vui liền cười ha hả vang vọng trong phòng.

Đặng Tiểu Nhân đưa tay cầm lấy chiếc bát sứ trắng do lò sứ Cảnh Đức Trấn ở Giang Tây chế thành, ngắm nghía hồi lâu rồi mới để cái bát sứ trở lại chỗ cũ.

Tiếp đó, tay phải của Đặng Tiểu Nhân nhấc lên, sáu con súc sắc đã cùng lúc rơi vào trong bát.

Chiếc bát sứ tinh chế đẹp đẽ cộng với những con súc sắc bằng kim cương tinh xảo trên quý chạm nhau tạo nên một thanh âm vô cùng trong trẻo, lạnh lót nghe thật vui tai, tựa như được vui thú tiền cảnh giữa nhân gian.

Những hột súc sắc đã dừng lại.

Mọi người dường như đều bị hóa đá.

Sáu con súc sắc trong bát không phải nằm rải đều dưới đáy bát, mà cứ từng hột sắp thẳng hàng cực kỳ ngay ngắn còn hơn cả dùng tay xếp đặt nữa.

Con súc sắc phía trên cùng là sáu điểm, phía dưới thì sao? Bởi vì sáu hột sắp thành hàng ngay thẳng ai lại chẳng thấy?

Cung tiền sinh nhìn như mê hoặc vào đáy bát.

Lão cầm lấy con súc sắc phía trên nhìn một cách kỹ lưỡng rồi cầm lấy con ở phía dưới xem kỹ cũng vẫn một mặt sáu điểm, đôi mắt lão cứ lướt nhìn khắp lượt những con súc sắc còn lại, hết nhìn ngược lại nhìn xuôi quả nhiên không sai. Tất cả đều lộ ra sáu điểm.

Thật là một điều thần kỳ đáng ngợi khen vô cùng.

Một thoáng im lặng trôi qua.

Giá lão gia, Hứa Yên Sơn, Cung tiền sinh đều là những nhân vật đã từng gây bao sóng gió trên chốn cờ bạc khắp nơi, cũng phải kinh sợ trở mặt trước tuyệt kỹ có một không hai trên thế gian của Đặng Tiểu Nhân.

Đặng Tiểu Nhân giơ hai tay bắt lấy hai con súc sắc kim cương, hai con súc sắc bằng ngà voi, hai hột bằng thủy ngọc, hai con có chứa thủy ngân bên trong và luôn cả hai hột có đồ chì vào trong ruột, cộng thêm với hai con súc sắc bằng xương, vị chi tất cả là mười hai hột.

Đặng Tiểu Nhân kiểm tra kỹ lưỡng mười hai con súc sắc không đồng chất liệu này, bỏ lên tay ước lượng một chút, khi đã cảm thấy hài lòng mới nhẹ nhàng mỉm cười nói:

- Đúng sáu con súc sắc kim cương đồ ra sáu mặt sáu điểm như vậy kỳ thực chẳng có gì là chuyện khó khăn cả.

Hứa Yên Sơn không hiểu hỏi lại:

- Tại sao vậy?

Đặng Tiểu Nhân từ tốn đáp:

- Kim cương rất cứng, trọng lượng lại rất đồng đều. Do vậy nó mới cực kỳ quý giá, sự phụ đã mài chế thành súc sắc nhất định là một cao thủ trong làng thợ. Do đó góc cạnh của con súc sắc và độ nông sâu hay lớn nhỏ của cái chấm có thể nói hoàn toàn giống nhau, độ khác biệt vì súc nặng vô cùng nhỏ, điều khiến sáu hột này cũng không khác biệt mấy so với việc điều khiển một hột, vì thế ta mới nói nó dễ là ở chỗ này.

Đặng Tiểu Nhân ngửa mặt uống cạn chén rượu rồi nói tiếp:

- Hãy xem mười hai hột súc sắc trong tay tiểu đệ đây có hột bằng kim cương, có con bằng ngà voi, có con bằng thúy ngọc, lại có cả những con bằng xương rồi những con có chứa thủy ngân, chứa chì trong ruột lớn nhỏ không giống nhau, chất cấu tạo cũng hoàn toàn khác nhau, độ nặng nhẹ lại không đồng đều. Cho nên, nếu muốn đổ mười hai con súc sắc này ra cùng một điểm đã là chuyện phức tạp rồi huống hồ gì còn đổ ra mười hai mặt sáu cạnh là chuyện cực kỳ khó khăn hơn nữa.

Giá lão tử ngạc nhiên thất thanh hỏi:

- Tiểu huynh đệ, người có thể đổ ra chứ?

Đặng Tiểu Nhân chỉ im lặng mỉm cười không đáp.

Cung tiền sinh nhìn Đặng Tiểu Nhân rồi vội vàng hỏi:

- Tiểu huynh đệ, người sao không cho bọn ta đại khai nhãn giới mở rộng tầm một lần?

Đặng Tiểu Nhân cười nhạt nói tiếp:

- Tiểu đệ cũng chưa nắm được...

Hứa Yến Sơn lo thầm trong bụng vội vàng nói một lượt:

- Được mà, người nhất định phải làm được. Các quán Lộc Minh Xuân, Đông Lai Thuận, Đồng Phúc Cư, Chí Mỹ lâu lúc nào cũng mời người làm khách.

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười nói:

- Tiểu đệ cũng không chắc chắn lắm, chỉ dám nói là thử một lần xem.

Cung tiền sinh cũng vô cùng nóng ruột, vội vàng nói to:

- Cũng được, người lệ lệ làm thử đi.

Đặng Tiểu Nhân trầm khí ngưng thần, sắc mặt cực kỳ nghiêm trọng, cánh tay phải vung nhẹ, mười hai hột súc sắc đã rơi vào trong bát.

Một tiếng động nhỏ vang lên.

Một thoáng yên lặng tuyệt đối.

Ngoại trừ thanh âm trong chảo của mười hai con súc sắc đang chuyển động, một tiếng động cực kỳ nhỏ bé cũng không có.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Giá lão gia, Hứa Yên Sơn, Cung tiền sinh đều đã đứng lên, khuôn mặt người nào cũng lộ vẻ khẩn trương, mắt dán chặt vào những con súc sắc đang chuyển động, xoay tròn trong bát.

Những con súc sắc đang quay tít đã dần chậm lại có hột đã dừng hẳn lại.

Đột nhiên một tiếng reo vui thích thú vang lên.

Mười hai con súc sắc xếp thành hình hoa mai nằm bằng phẳng trong bát không sai một chút nào, mười ba mặt sáu điểm hiện ra lồ lộ.

Lại một thoáng im lặng trầm mặc.

Một lúc lâu sau.

Cung tiền sinh mới bắt đầu định thần lại, nhìn Đặng Tiểu Nhân với ánh mắt vô cùng khâm phục, nâng chén cười nói:

- Tiểu huynh đệ, trong đây nhất định phải có bí mật gì đây, người có thể nói ra cho chúng ta nghe thử?

- Chơi bạc là phải có kỹ thuật, đồng thời cũng là nghệ thuật, chỉ hiểu được kỹ xảo mà không hiểu được cái nghệ thuật ẩn chứa trong đó, người sẽ vĩnh viễn không có cách nào đạt tới cảnh giới tối cao.

Cung tiền sinh trên mặt hiện ra nét nghi ngờ hỏi mà vẫn không giấu nổi vẻ ngờ vực:

- Cái gì là “nghệ thuật” đánh bạc?

Đặng Tiểu Nhân thấy vậy ben cất giọng lớn tiếng giải thích:

- Cái gọi là “nghệ thuật đánh bạc” chính là ở chỗ “tâm” và “thần”, “tâm” không lo nghĩ việc khác, chỉ chuyên chú vào việc chính, tâm linh sáng suốt trong sạch, trí sinh ý động...

Giá lão gia cười vô tư nói:

- “Tâm linh sáng trong, trí sinh ý động” thật là một lời của người còn quý hơn mười năm vui đầu vào sách vở. Tiểu huynh đệ, lão ca ca phục người vô cùng.

Cung tiền sinh cũng đã hiểu ra, cũng cười ha hả nói:

- Lão ca đây cũng đã chịu thua, người rồi. Vậy thì đành lấy sáu con súc sắc này làm tiền đặt, tặng cho Đặng lão đệ làm kỷ niệm.

Đặng Tiểu Nhân hai ba lần từ chối, nói cách nào chàng cũng không chịu nhận.

Cung tiền sinh trầm hẳn sắc mặt, nói với vẻ không vui:

- Tiểu huynh đệ, không lẽ không muốn kết giao làm bằng hữu với ta?

Đặng Tiểu Nhân kinh hoàng giải thích:

- Cung đại ca, tiểu đệ đâu dám nghĩ vậy. Kỳ thực món lễ vật này cực kỳ quý giá, người hãy giữ lại cho mình.

Cung tiền sinh cười vô cùng sáng khoái:

- Bảo kiếm tặng anh hùng, phấn hồng kén giai nhân. Những hột súc sắc này chỉ có người mới đủ tư cách để sử dụng nó.

Đặng Tiểu Nhân không tiện chối từ, đành phải tiếp nhận món quà quý báu này, miệng lắp bắp:

- Đa... đa tạ hậu tình của Cung đại ca, tiểu đệ cực kỳ cảm kích.

Cung tiền sinh thấy bộ dạng nghiêm trang buồn cười của Đặng Tiểu Nhân, bèn cất tiếng cười lớn:

- Người chó quá đa lễ.

Mặt Đặng Tiểu Bình đỏ ửng lên, đứng lặng không nói.

Giá lão gia cười nói:

- Tiểu huynh đệ thích chơi loại bài nào nhất?

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười đáp:

- Mạt chược. Đôi mắt Cung tiền sinh thoáng lộ kỳ quang, cười ha hả nói:

- Tốt lắm, chúng mình cùng đi xoa mạt chược.

- o O o -